

Faljon

Faljon staat aan de rand van een wild razende rivier. Een enorme waterval stort zich naar beneden. Een groot rotsblok ligt in het midden van al dit geweld.

Plotseling verschijnt er een eenhoorn met vleugels, vanuit het bos, aan de overkant. Een beeldschoon meisje zit op zijn rug. Ze wijst met een priemende vinger naar hem.

Faljon zwaait naar haar. Maar dan worden ze opgeschrikt door een oorverdovend kabaal. Een monsterachtige draak verschijnt uit de waterval. Hij brult en spuwt vuur. De eenhoorn staat op zijn achterbenen en slaat met zijn voorbenen door de lucht. Faljon schreeuwt het uit. De draak vliegt naar het rotsblok en landt. Nogmaals brult hij en stijgt dan op. Hij vliegt hoger en hoger. Al brullend vliegt hij weg.

Het meisje schreeuwt. Ze spoort de eenhoorn aan die dan met een sprong opstijgt en achter de draak aan gaat.

Faljon tuurt in de lucht en zet al rennend de achtervolging in. Omhoog kijkend, tussen de toppen van de bomen door, probeert hij de eenhoorn te volgen. Takken zwiepen in zijn gezicht Een steek in zijn zij, horten de ademhaling, maar hij zet door. Hij ziet de draak en de eenhoorn met het meisje steeds kleiner worden. Soms verliest hij ze uit het oog, maar tussen de bomen door ziet hij ze ook weer te voorschijn komen.

Dan komt hij op een open plek.

Faljon kan niet meer. Hij stopt met rennen. Met zijn handen steunend op zijn knieën puft hij uit. Teleurgesteld kijkt hij het groepje na. Net zolang tot hij ze niet meer kan zien. Rustig gaat hij rechtop staan en kijkt om zich heen.

Een lichtgevende vlek begint vlak voor hem een vaste vorm aan te nemen. Verwonderd kijkt hij het schouwspel aan. Verbaasd ziet hij het meisje, nu zonder eenhoorn, voor hem verschijnen. Nogmaals wijst ze naar hem. Verstijfd van angst blijft hij staan. Een prikkeling trekt door zijn hand. Iets koude trekt zijn aandacht. Nieuwsgierig houdt hij zijn hand omhoog. Geschrokken ziet hij dat hij een zwaard met een zilveren lemmet vasthoudt.

Het meisje wijst nog steeds naar hem. Haar mond spreekt, maar zonder woorden. Als in een reactie steekt hij het zwaard dwars door het meisje heen. Geschokt kijkt ze naar de plek waar het zwaard zich bij haar naar binnen dringt. Rood kleurt haar eerst zo smetteloze witte jurk. Met doodsangst in haar ogen kijkt ze Faljon aan. Ze wijst niet meer. Bang trekt Faljon het zwaard snel terug. Langzaam vervaagt het meisje. Wanneer ze helemaal verdwenen is, staart Faljon naar het bebloede zwaard. Bij het zien van al dat bloed valt hij flauw.

Faljon rekt zich uit. Slaperig wrijft hij in zijn ogen. Knipperend opent hij ze.

Opgelucht kijkt hij om zich heen. Flarden van zijn nachtmerrie schieten hem te binnen. Hij ziet zijn gor-

dijnen wapperen in de wind. Getoeter, geschreeuw, geluiden van de stad dringen tot hem door. Hij haalt zijn hand door zijn haar en gaat enigszins gerustgesteld overeind in zijn bed zitten.

‘Gelukkig, het was maar een droom,’ mompelt hij voor zich uit.

Maar dan ziet hij iets zilverachtigs schitteren in zijn ooghoek. Aan zijn voeteneind ziet hij het bebloede zwaard uit zijn droom liggen.